

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 200.

Sjette Session.

62de Møde.

Mandagen den 9de Januar.

(Fortf.)

Finantsministeren (fortsat): Det forekommer mig derfor ikke, at man skal forøge disse Ulemper. Jeg vil gjerne give Udvalget Ret i, at der kan være nogen Betænkelighed i at afvige ved specielle Love fra en almindelig som den, hvorom der her er Tale; men, naar Afvigelserne ere af den Beskaffenhed, at de ikke kunne drage til Følge, saa forekommer det mig dog virkelig, at denne Betænkelighed er mindre, og man maa erindre, hvorledes der hos Regjeringen er fremskæet Dnsket om denne Afvigelse. Det ligger nemlig deri, at Regjeringen ikke paa eengang baade kan fyldestgjøre det Dnske, som fra Folkerepræsentationens Side saa ofte er blevet fremsat, og som ogsaa i længere Tid consequent fra Regjeringens Side — ogsaa før 1848 — er blevet fulgt, nemlig at sælge Domaineeiendommene, og saa paa den anden Side gjøre det, som enhver Privatmand vilde gjøre, naar der ved en af ham paatænkt Afhændelse af en Eiendom blev Spørgsmaal om at faae en Jagtnabo, som generede ham, nemlig enten at see at sikke sig imod et slikt bebyrdende Naboskab eller aldeles undlade at sælge. Vel er det saa, at Frederiksborg Slot i den nærværende Konges Regjeringstid, da han selv har valgt sig det til Residentis for den største Deel af Aaret, har en langt større Betydning, end det i de tidligere Konges Regjeringstid har havt; men paa den anden Side kan det heller ikke miskjendes, at Frederiksborg Slot under enhver Konge er af en saadan Betydning som fgl. Residentislot, selv om det kun maatte være for en kort Deel af Aaret, at

det vilde kunne forsvares, at tage Hensyn der til ogsaa efter den nærværende Konges Regjeringstids Ophor. Jeg skulde derfor ret meget ønske, at man vilde frasælde det Endringsforslag, som fra Udvalgets Side med Hensyn til Jagtretten er stillet.

Ordføreren: Hvad den første Deel af den ærede Finantsministers Betragtninger angaaer, saa indseer jeg meget vel, at man maaffee kunde tænke sig andre Afhændelsesmaader, som kunne tilfredsstille Fordringene. Naar Staten sælger, er jo Hensigten ikke alene at skaffe det størst mulige Udbytte, men tillige at gjøre Formen, hvori Afhændelsen skeer, saa nyttig som mulig for hele Lanoet og for Befolkningen i Fremtiden, og derfor vil jeg ogsaa meget gjerne antage, at ved nærmere Overveielse kan man komme til at henstille dette til Regjeringens egen Skjønsonhed, naar det blot fra Regjeringens Side bliver anerkjendt, at Forsøget maa gjøres, og maa gjøres paa forskjellig Maade. Forøvrigt kan jeg ikke see, hvorledes det væsentligt kunde indskrænke Regjeringen, at det stod i Loven, naar det var formuleret i Loven paa en saadan Maade, som svarede til Regjeringens Hensigt dermed, idet der dog ikke er nogen anden Maade — det jeg kan see — at komme til Kundskab om, hvad det Fordeelagtigste og Nødtigste vilde være, end ved Auction at prøve Salget i de forskjellige foreslaaede Stikkselver. Tager Forslaget tilbage paa Udvalgets Vegne er jeg jo i dette Dødsblik ikke berettiget til; men den ærede Ministers Udtalelse vil upaatvibelig blive tagen under behørig Overveielse fra nu af og til 3die Behandling, saafremt Thinget skulde give Forslaget fra Udvalget Medhold. Hvad det andet Punct angaaer, da troer jeg, at der maa være nogen Misfor-